

Tonček (pripelje Janeza za roko).

Janez. Kaj pa želite, mojster?

Pek. Janez, danes si bil pa Krištof, kaj?

Janez (sramežljivo povese oči). Da, tri ženske so tako rekle, ker sem nesel Tončka.

Pek. Pa mi je zdaj rekel Tonček, da bi bil ti rad Krištof! Da bi rad nosil Jezuščka!

Janez (v zadregi). Zmeraj sem mislil, da bom kdaj duhovnik. — Pa zdaj, ko so umrli oče — včasih sem mislil, in oče so rekli, pa so umrli. (Si obriše solzo.)

Pek. Glej, Janez, rad te imam! Kot svojega sinčka te imam rad, ker si dober in priden. Če pa res hočeš biti duhovnik, ti bom pa jaz pomagal.

Janez (gleda nekaj časa začudeno, nato pa pade na kolena). Oh, kako ste dobri, mojster!

Pek (ga dvigne). V šole boš lahko hodil in pri nas boš zastonj lahko. Včasih boš pa Tončku kaj pokazal, ki bo začel letos hoditi v ljudsko šolo.

Janez. Jaz nisem vreden tega!

Žena. Dokler bova midva živa, boš lahko med počitnicami pri nas in boš hodil tudi v šole in boš lahko postal duhovnik, da boš kdaj res nosil Jezusa.

Janez. O, kako bi bil srečen! Celo življenje bi se spominjal vaše dobrote.

Žena. Pri oltarju se boš spomnil včasih naju. In tako boš nama povrnil izkazano ti dobroto!

Tonček. Pa boš tudi mene še vedno rad imel, kaj ne, Janez? In se boš tudi mene spominjal?

Janez (objame Tončka). Seveda te bom imel rad! Saj ti si mi prinesel to srečo, ti angelček moj! Radi tebe bom postal Krištof, ki bo v svojih rokah nosil Jezusa.

(Zastor počasi pade.)

Majnik je odšel.

Slavec je na grmu
svečano pesem pel,
naznanjal je po svetu,
da majnik je odšel.

Na oknu šopek šmarnic
je žalostno uvel,
ter je zemljanom pravil
da majnik je odšel.

Še štarček je na klop
pred svojo hišo sel,
da žal mu v srcu bilo,
pa majnik je odšel.

Pobožna pesem je
iz ljudstva grl donela,
a vmes je mnoga prošnja,
Devici majnika slovela.

»O, majnika Devica,
 prošnje naše vsprejmi,
 jih vzemi gor,
 pred božji stol,
 zemljanom milost vsem dodeli.«

Repniški.

Obleka.

Nedavno je mati svoje malo dete za roko vodila po blatnatih ulicah. Vedno je pazila, da bi dete v kako lužo ne stopilo. In če je bila luža večja, je celo dete vzdignila ter je v naročju prenesla, da si ni omazalo belega oblačilca.

O ljubo dete! Ti si ta otrok, ki moraš po svetu hoditi, kjer je povsod toliko blatnega. In tvoja dobra mati, ki je tolikanj skrbna za tvojo obleko, je nebeška Kraljica Marija!

Rešitev demanta št. 4.

M
p t i c a
T u r i n
M i r a m a r
c i m e t
e n a t a
r

Prav so rešili: Mulec Lojzek, učenec III. razr. v Hočah; Hrašovec Marija Pija, učenka IV. razr. pri č. sestrah v Celju; Vrčon Alojzij, dijak v Gorici; Kocmur Vitomirica in Pseničnik Anica, učenki VII. razreda pri č. šolskih sestrah v Celju; Horvat Anica v Ljutomeru; Galovič Frančiška, Ravninar Karolina, učenki vnanje uršulin-

ske meščanske šole v Ljubljani; Lampič Ciril in Komac Rado, učenca VII. razr. v Spod. Šiški; Perpar Mirjam, učenka IV. razr. v Gorici; Gospodarič Franc, učenec VI. razr. v Radečah pri Zidanem mostu; Zabret Elza, Valjavec Anka, Valjavec Mici, Žust Anica, Bergmann Lojzka, Ravbar Poldi, Rupret Minka, Jernejšek Irma, Soklič Angelica, Urbanc Menti, Strehar Ivanka, Kastner Gusti, Kočevar Nada, Slokar Pavla, Faganelli Anka, Ruter Ana, učenke uršulinske šole v Škofji Loki; Gselman Ana, kuharica v Mariboru; Pečar Ivan in Pompe Janko, gimnazijca, Doberlet Milenko, Gspan Alfonz, Jelenc Gojmir, Kham Milan, Lenarčič Ante, Ložar Rajko, Podkrajšek Metod, Pompe Leon, Korošec Ivan, Lončarič Ivan, Pust Srečko, Remec Bogumil, Sbrizaj Pavel, Doberlet Mijodrag, učenci c. kr. vadnice v Ljubljani; Hrovatin Marica, Gabriel Zorka, Pogačnik Marica, Fischer Amalija, Fatur Tončka, Vodenik Nada, Ileršič Zofka, Huber Zinka, Kaluža Marica, učenke samost. šole d. n. D. v Trnovem; Pogačnik Pavla, Šorl Pavlina, Oman Dor., Benedik Micika, Rant Angela, Tomažin Francka, Vrhunc Francka, Bajt Urška,